

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД
У БЕОГРАДУ
Гж 6424/23
14.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Татјане Лемајић, председника већа, Марије Бошковић и Слободана Керановића, чланова већа, у парници тужиоца “Електродистрибуција Србије” д.о.о. Београд, са седиштем у Београду, ул. Булевар уметности бр. 12, чији је пуномоћник Невена Јеличић, адвокат из Београда, ул. Васе Пелагића бр. 12, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Ивана Мрђа, адвокат из Београда, ул. Браће Ковач бр. 48/5, ради стицања без основа, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П 3327/22 од 6.9.2023. године, у седници већа одржаној дана 14.11.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца, па се **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 3327/22 од 6.9.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом Другог основног суда у Београду П 3327/22 од 6.9.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на име стеченог без основа плати износ од 406.372,87 динара са законском затезном каматом почев од 26.8.2021. године као дана стицања па до исплате, као неоснован.

Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 74.250,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац, побијајући је

из свих законских разлога. Трошкове другостепеног поступка опредељено је тражио.

Испитујући првостепену пресуду у границама прописаним чланом 386 и 402 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11 са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је оценио да жалба тужиоца није основана.

У спроведеном поступку првостепени суд није учинио ниједну битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1-3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Побијана пресуда нема недостатке због којих се не би могла испитати, изрека пресуде је разумљива и није противречна сама себи, нити разлозима пресуде. Првостепени суд је дао разлоге о свим битним чињеницама, који разлози су јасни и нису противречни, а о битним чињеницама не постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа, записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника или изведеним доказима, па је неоснован жалбени навод тужиоца о учињеној битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем РГЗ Службе за катастар непокретности Чукарица бр. 952-02-10-21/2018 од 23.3.2018. године утврђен је кућни број ... улаз лево гледано са улице ... за изграђену стамбену зграду на катастарској парцели број ... на објекту број ..., КО ... Пословни систем “Станком” а.д. у стечају, као закуподавац и ... као купац, кога заступа директор, овде тужени, дана 11.5.2020. године закључили су уговор о закупу бр. 1380/20, чији је предмет локал Л1 површине 38,31 м² у ниском приземљу објекта у улици ... у ..., на одређено време почев од 01.06.2020. године и траје најдуже до окончања поступка стечаја који се води над закуподавцем.

Стечајни управник Пословног система “Станком” а.д. у стечају, дана 3.9.2020. године обавестио је тужиоца да је 11.5.2020. године закључио Уговор о закупу непокретности са ... за локал број ... у ул. ... у ... и исти предао купцу 12.5.2020. године, да су приликом покушаја купца да се пријави као корисник електричне енергије у предметном локалу код ЕПС Привредно друштво Електродистрибуција, Огранак Београд, Сектор 2 Баново Брдо, надлежни рекли да за предметни локал није евидентирано прикључење на бројило, те се из тога да закључити да је дошло до илегалног прикључења на бројило с обзиром да у локалу има електричне енергије.

Према записнику о контроли мерног места-директно мерење К-1 221 0041676 и записнику о неовлашћеном коришћењу електричне енергије К2 бр. 221 0007854 сачињеним, дана 4.8.2021. године од стране овлашћених лица оператора дистрибутивног система констатовано је да је на мерном месту, на адреси ..., ..., где је фактички корисник тужени, скинуто непријављено бројило од стране овлашћених лица. Тужилац је туженом испоставио рачун за електричну енергију по основу записника о неовлашћеној потрошњи број: 61757-30027977 од 10.8.2021. године, који гласи на укупан износ од 406.372,87 динара и односи се на период од 4.2.2021. године до 4.8.2021. године са роком плаћања до 25.8.2021. године. Дана 2.9.2021. године, уз сагласност стечајног управника Пословног система “Станком” а.д. Београд у стечају, између Јавног предузећа “Електропривреда Србије” и ..., ..., закључен је Уговор о

гарантованом снабдевању електричном енергијом преко места примопредаје на адреси ..., ЕД бр. ...

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је, одлучујући о приговору недостатка пасивне легитимације истакнутом од стране туженог, правилно закључио да је исти основан с обзиром да у периоду на који се односи дуг који тужилац потражује, корисник и закупац локала ... у ниском приземљу објекта у ..., улица ..., није био тужени, већ је то било правно лице ... чији је власник тужени чије предузеће има својство самосталног правног субјекта одвојеног од правног субјективитета туженог. Како је у периоду за који се односи тужбени захтев, локал користило, а самим тим и електричну енергију, правно лице ... као закупац локала, то се тужени као физичко лице није неосновано обогатио неовлашћеним коришћењем електричне енергије, те самим тим није ни пасивно легитимисан у овој правној ствари, те је применом чланова 198, 199 и 200 Закона о енергетици („Сл. гласник РС бр. 145/14) и чланова 54 и 57 Уредбе о условима испоруке и снабдевања електричном енергијом („Сл. гласник РС" бр. 91/2018) донео одлуку као у ставу првом изреке побијане пресуде.

Неосновани су жалбени наводи тужиоца да је првостепени суд ускратио могућност тужиоцу да расправља пред судом стављањем ван снаге доказних решења о саслушању сведока радника који су вршили контролу мерног места ББ и ВВ, сведока стечајног управника ГГ, сведока ДД као и доказ вештачењем и здруживање списка Другог ОЈТ КТ 4711/21 чиме се заправо указује да је у поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 7. ЗПП Ово стога што су саслушање сведока, вештачење и увид у списе Другог ОЈТ, доказна средства те се неизвођењем ових доказа не може повредити право странке на расправљање пред судом из члана 5. ЗПП, већ евентуално може за последицу имати неправилно или непотпуно утврђено чињенично стање. Тужиоцу је у поступку омогућено да се изјашњава о свим наводима туженог због чега у поступку није повређено расправно начело.

Чињенично стање, утврђено је потпуно и поуздано правилном оценом изведених доказа. У образложењу побијане одлуке првостепени суд је на јасан и логичан начин изложио садржину изведених доказа и дао њихову оцену коју у свему, као правилну прихвата и овај суд.

Супротно жалбеним наводима тужиоца, првостепени суд је правилно применио одредбу члана 8. ЗПП, којом је прописано да суд по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка одлучује које ће чињенице узети као доказане. Овом одредбом установљено је начело слободне оцене доказа које подразумева одсуство законом утврђених правила о избору доказа и њиховом рангирању према доказној снази и суду је препуштено да изврши њихову савесну и брижљиву оцену и да према специфичностима конкретног случаја и резултатима конкретног истраживања, слободно и без формалних ограничења цени изведене доказе и формира своје уверење о доказаним, односно недоказаним чињеницама. У том смислу, слободна оцена доказа подразумева да суд, сагласно члану 228 ЗПП, слободно одлучује које ће доказе извести ради утврђивања битних чињеница. У конкретном случају, првостепени суд је, поступајући у складу са наведеним овлашћењем, а имајући у виду доказне предлоге

парничних странака, ценио исказ туженог али и све писмене доказе, те другостепени суд нема разлога да сумња у чињенични закључак на ком је побијана одлука заснована, услед чега у првостепеном поступку није било неправилне примене одредбе члана 8 ЗПП, имајући у виду да је првостепени суд правилно утврдио чињеницу да је правно лице,„ било фактички корисник електричне енергије, од које чињенице зависи пасивна легитимација туженог, те извођење доказа на које се тужилац позива и по ставу другостепеног суда не би било од утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари.

По ставу Апелационог суда, на потпуно и правилно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право и за своју одлуку дао је јасне и аргументоване разлоге који су довољни да одговоре на суштинске аспекте датог закључка о неоснованости тужбеног захтева тужиоца, а које као правилне прихвата и овај суд као другостепени.

Одредбом члана 219. Закона о облигационим односима је прописано да када је неко употребио туђу ствар у своју корист, ималац може захтевати независно од права на накнаду штете, или у одсуству ове, да му овај накнади корист коју је имао од употребе. Из наведеног произлази да у случају неовлашћеног коришћења туђе ствари у своју корист, лице које је употребило туђу ствар у своју корист дужно је да имаоцу накнади користи које је имало од употребе. Следом наведеног, за остваривање права на накнаду по овом основу неопходно је доказати да је ималац ствари онемогућен да ствар користи, односно да је употребљава и да је усмерио своје активности на остварење припадајућег права и противправно поступање лица које му ово право онемогућава.

Имајући у виду изнето, супротно жалбеним наводима тужиоца, правилан је закључак првостепеног суда да како је у периоду за који се односи тужбени захтев, правно лице...као закупац користило локал, а самим тим и електричну енергију, то се тужени као физичко лице није неосновано обогатио неовлашћеним коришћењем електричне енергије, те самим тим није ни пасивно легитимисан у овој правној ствари с обзиром да иако је тужени власник наведеног привредног друштва његово предузеће има својство самосталног правног субјекта одвојено од правног субјективитета туженог из ког разлога је неоснован тужбени захтев тужиоца.

Приликом одлучивања о основаности жалбе тужиоца, односно законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале наводе које је тужилац истакао у жалби, али их није посебно образлагао, применом члана 396 став 2 Закона о парничном поступку, с обзиром да не могу довести до другачије одлуке у овој правној ствари.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, садржана у ставу другом изреке побијане пресуде, јер је донета правилном применом одредаба чланова 150, 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку и туженом су признати трошкови за радње које су биле нужне и оправдане за вођење поступка применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС” бр. 43/23) важеће у време пресуђења са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате сагласно члану 277 и 324 Закона о облигационим односима.

Из наведених разлога, применом одредаба члана 390 и 401 тачка 2 Закона о

парничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде.

Пошто тужилац није успео са жалбом, то му не припадају трошкови другостепеног поступка, због чега је на основу члана 165 став 1 у вези са чланом 153 Закона о парничном поступку, одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде.

**Председник већа-судија
Татјана Лемајић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**